

Între real și posibil

Liviu DĂNCEANU

Tânjesc, nu mă sfiesc s-o spun, după dovezi că posibilul e mai tare decât realul. De obicei e invers. Viața ne demonstrează că arareori posibilul poate fi un punct de pornire; un impuls inerțial. În lumea muzicii noastre posibilul e doar probabil. Ori, mai curând, improbabil. Poate pentru că e greu să reînviem din propria cenușă. Sau într-un cât suntem văduviți de o elementară maniabilitate.

Așa am transformat efervescenta noastră viață corală într-un munte de scrum, din care, de vreo două decenii, abia mai mijește câte-un firicel de fum. Chiar dacă, secole de-a rândul, cântul vocal la români a surprins întotdeauna cu resursele sale regenerative. (Până și atunci când, în "epoca de aur", manifesta convenționalitate creativă ori o durabilă precaritate!). Am fost una dintre culturile muzicale cu o solidă infrastructură corală. Aproape în fiecare așezare mai a cătării funcționa un cor sau măcar un ansamblu vocal, capabil să ruleze un repertoriu cât de cât rezonabil. Sub semnul lor, aveam posibilitatea să experimentăm voluptatea de a tranșa meciul nostru cu platitudinea și mediocritatea. Și nu mi se pare deplasat să constat că, în România socialistă, solidaritatea dintre membrii unui cor ori dintre formațiile corale au constituit modalitățile marcante de ne aliniere și protest de masă, un fel de variațiune incipientă a societății civile. De multe ori, cântatul într-un cor era o formă de supraviețuire. Dar și de performanță. Din acest punct de vedere, activitatea corală s-a impus ca una dintre realitățile cele mai pregnante ale „epocii de aur”, rod al talentului unora și al cutezanței altora. Lecția bine asimilată a necesității reușea, în cazurile fericite (și nu erau puține!), să obțină sau măcar să mimeze succesul. Dar cel mai important aspect era cel legat de puțința unei apropieri, care se dovedea mai puternică decât tot ceea ce, virtual, îndepărta.

Astăzi, piedica majoră este că nu reușim să identificăm un principiu de comuniune, care să fie mai trainic decât tot ceea ce, actual, ne desparte. Poate că de aceea s-au risipit corurile noastre. Iar mănoasa noastră viață corală s-a redus la un murmur ce nu poate, nicidecum, atrage atenția. Traversăm o inadecvare multiplă, care ne deturneză de la normalitatea noastră specifică: 1) am părăsit vocalitatea tradițională, cu accente de echilibru și discreție, pentru o alta alogenă, excesivă și agresivă; 2) am trădat cântul vocal, cu preemțiunea lui latină și slavă în favoarea cântului instrumental, cu imanența lui anglo-saxonă; 3) am înlocuit capacitatea de a practica arta în colectiv, ca variantă suverană a socializării, cu incapacitatea de a ne bucura împreună și „satisfacția” de a gusta doar individual din bucatele sonore, ca poartă larg deschisă a însingurării. Nu sunt numai slăbiciuni ale prezentului, ci și bravade în fața trecutului. Iată însă că, surprinzător, viitorul mustește de speranță. Se spune că, dacă faci binele din interes și slăbiciune, rezultatul este ignobil și efemer, iar dacă sădești binele din virtute și forță, vei converti, cu noblețe și durabilitate, posibilul la real. Această

Photo: Mihai Cosma © 2010

a doua cale de a modula realitatea a fost aleasă de Asociația Națională Corală, condusă de Voicu Enăchescu, grație căreia s-a topit neputința de a distinge între proiect și realitate, de a testa idei, fără referință la practică, ori de a trăi sentimentul propriei îndreptățiri, fără a ține cont de îndreptățirile celorlalți. Așa s-a născut prima stagiune corală permanentă, ce poartă numele lui Paul Costantinescu, la care au participat ansamblurile corale românești cele mai active și, evident, reprezentative: „Preludiu”, „Symbol”, „Nicolae Oancea”, „Cantate Domino”, „Divina Armonie”, „Nicolae Lungu”, „Euterpe”, „Sfântul Andrei”, „Canticorum”, „Appassionato”, „Consonanțe”, „Cuvânt bun”, Teodoxa, „Patos”, Corul de copii al S.R.R., Corul

Catedralei „Sf. Iosif”, Corul Arhiepiscopiei Târgoviștei, Corul de copii al Palatului Copiilor. La cât tapaj se face astăzi pentru concerte și reuniuni muzicale de doi bani, ar trebui să curgă râuri de informații despre această vrednică și necesară întreprindere culturală. M-aș mulțumi însă și cu o ușoară briză, a cărei adiere să semnaleze, undeva, cândva, încercarea unor manageri și muzicieni destoinici de a (re)instaura normalitatea. Ori să conceadă că posibilul bate consistent, în acest caz, realitatea.

DIN SUMAR

<u>Eurovision Young Musicians</u>	2-3
<u>Concerte sub... Iupă</u>	4-8
<u>Concursuri</u>	9
<u>Filarmonica din Ploiești</u>	11
<u>Pagina corală</u>	12
<u>Concert Vox Artis</u>	13
<u>Universitaria</u>	14-15
<u>Adio, Liana Pasquali!</u>	16
<u>Români în Sydney</u>	19
<u>Ioan Holender. Close up</u>	20
<u>Punctul pe j... azz</u>	21
<u>Adio, Mădălina Manole</u>	22
<u>Concerte</u>	24
<u>Femina</u>	25
<u>Pop-Rock</u>	30
<u>Viorela Filip</u>	32
<u>Discuri</u>	34-35